

Секунди преди едно от най-дългоочакваните събития в живота на Александър Колифийлд, на осъществяването на което той бе посветил дълги години и което щеше да му донесе професионален престиж, прилична заплата и уважението на колегите му, лявото му око започна да намира като жиголо в треторазреден италиански филм.

тик

Той тихо изруга. Като лекар познаваше проявите на преходните едностранни лицеви спазми - очни тикове, предизвикани от събития, които пораждаят чувство за тревога или представляват заплаха.

тик

“Нелепо е да изпитваш безпокойство” - каза си наизидателно и стисна непокорния клепац; по време на стаж си в болницата беше извършил или асистирал при стотици аутопсии. Единствената разлика бе, че тази беше първата му аутопсия като дипломиран лекар. Намираше се на шест метра от тялото.

Колифийлд бавно отвори окото си.

Крадешком надникна през отворената врата на малкия кабинет в съседство със залата - доктор Клеър Пелтиър тъкмо изваждаше от плика поредното писмо, явно вниманието ѝ беше погълнато от кореспонденцията.

Изведнъж се почувства уязвим и неподготвен, дори непохватен - по програма днес му предстоеше разбор на извършените аутопсии и среща с новите колеги от криминалогичния отдел към полицията в Алабама. Но най-ненадейно доктор Пелтиър му предложи да я замести.

тик

Колифийлд насочи силната лампа, монтирана на тавана, към трупа на масата - човек на средна възраст от бялата раса. Шуртящата вода под мъртвеца наподобяваше шума на поточе, течашо в метално корито. Отново погледна

доктор Пелтиър - тя продължаваше да се занимава с пощата. Избърса потта от челото си, за трети път нагласи маската си, втренчи се в трупа. Питаше се дали ще съумее да направи разреза според *нейните* изисквания.

Дълбоко си пое въздух, изкомандва на ръцете си: “Сега!”

Синкаво-белият корем се отвори като завеса между срамната и гръдната кост. Разрезът беше свършен като по учебник.

Колифийлд изпод око погледна доктор Пелтиър.

Наблюдаваше го.

тик

Тя се усмихна, отново се захвана с кореспонденцията. Колифийлд изтласка страха си в най-отдалеченото кътче на съзнанието си и се съсредоточи върху огледа и претеглянето на органите. Включил беше касетофона и диктуваше заключенията си, по-късно записът щеше да послужи за изготвяне на протокола за аутопсията.

- На пръв поглед миокардната тъкан изглежда нормална по размери и дебелина на стената. Зони от миокарда на лявата камера предполагат прекаран сърдечен инфаркт...

Познатите думи и гледката го върнаха по утъпканата пътека на рутината, дори не забеляза кога тиковете престанаха.

- ... черният дроб е петнист, наблюдават се наченки на цирроза... бъбреците са нормални...

След анонимно обаждане на телефон 911 човекът бил намерен проснат пред къщата си. Медиците от “Бърза помощ” приложили процедурата за реанимация, обичайна при сърдечен удар, но когато линейката закарала непознатия в университетската болница, вече бил мъртъв. Първоначалните находки от аутопсията подсказваха остра сърдечна слабост, въпреки че неувредената тъкан изглеждаше здрава и без епикардит или атеросклероза.

Колифийлд навлезе по-дълбоко в телесната кухня и продължи да диктува:

- Забелязва се запушване в низходящото дебело черво... Опипа буцата - твърда, с правилна форма, очевидно предмет, изработен от човешка ръка. Само по себе си това не беше необичайно - на хирургите в спешно отделение често им се случваше оперативно да отстраняват вибратори, свещи, зеленчуци и какво ли още не; явно хората бяха изобретателни в търсенето на еротични изживявания.

- С помощта на скалпел № 10 се направи вертикален разрез по предната стена на низходящото дебело черво... - Той издърпа червото, за да разбере какво причинява запушването. - Вижда се сребрист цилиндричен предмет, напомнящ корпус на електрическо фенерче...

През разреза лъсна влажен метален цилиндър, около единия му край беше омотана черна панделка. Не, не беше панделка, а изолирбанд. Колифийлд предпазливо опипа предмета, изведнъж изпита усещането за заплаха, каквото чувства човек, когато в дома му проникне крадец.

тик

Чу как доктор Пелтиър отмести стола си и тръгна към него, високите й токчета забързано затракаха по пода. Явно беше слушала какво диктува на касетофона. Колифийлд хвана предмета, леко го дръпна. Металният цилиндър се показва през разреза, после се запъна. Той го хвана по-здраво и отново задърпа.

тик

Проблесна бяла мълния, придружена със страховито тупване. Колифийлд рязко отметна глава, озова се по гръб на пода. Пред очите му изригна фонтан от червеникава мъгла и дим. Ушите му страховито забучаха, отдалеч чу писък на жена. Над него някой размаха дебела тояга или палка.

Светлината примигна два пъти и угасна.

По-късно, когато Мари Маноло изготвяше писмения документ по записа от касетата, се запита дали да включи последните шест думи на Колифийлд. Тъй като бе обучена от доктор Пелтиър да обръща внимание на най-незначителните подробности и да се придържа към фактите, без да ги тълкува, тя затвори очи, дълбоко си пое въздух и продължи да пише: *“Пръстите ми. Къде са ми пръстите?”*